

sig og bringe hende sin Hyldest, besluttede han da intet mindre end at »illuminere Frederiksberg« til hendes Ære. Saasnart han havde set de første Balgæster tage bort, skyndte han sig hen til Kongens Nytorv, kastede sig her i en Droske og kørte vesterud. Et Stykke fra den Sideallé, hvor hun boede, lod han Vognen holde og steg ud. Først kravlede han op ad Lygten udenfor hendes Bolig og tændte den ved Hjælp af Svovlstikker, hvorefter han — uden at blive forstyrret af nogen — paa samme Maade fortsatte med de øvrige, indtil den hele Vej laa festligt oplyst midt i den ravnemørke Bydel. Han var akkurat kommen til Ende dermed, da der hørtes Hestetrampen i det Fjerne, og kort efter drejede en Droske ind fra Hovedalléen. Ligesom mellem en dobbelt Række Brudeblus saa' han Vognen køre frem i den tavse Nat, mens han med bankende Hjærte og fremstrakt Hals stod skjult bag en af Træstammerne. Men da den standsede udfor Villaen, og en Herre steg ud, vendte han sig bort og listede væk. Han havde alligevel ikke Mod til i dette Øjeblik at se hende ved Ægte-mandens Side.

Saaledes sneglede da Tiden sig afsted for ham med Skrædder-Konferencer og Maaltagen og ørkesløs Omstrejfen paa Gader og Veje. Havde han ejet Gnist af Evne for Poesi, var han sikkert begyndt at føre Dagbog eller havde givet sig til at skrive Vers. Nu nøjedes han med, naar han var